

## DROOMKOPJE

Is het een mooi meisje?

Ik weet het heusch niet. Dat haar vind ik wel héél mooi zoo, maar hoe velen zijn er niet, die er méér krul in zouden wenschen?

En zijn misschien niet de lippen te dik, voldoet die korte afstand van neus tot bovenlip wel aan de schoonheidseischen? Ik weet het niet.

En is het wel ééns een ècht kindergezicht? Moest er dan eigenlijk niet wat meer vroolijkheid, meer zonneshijn over liggen? Ook dat weet ik niet.

Maar wèl is me dit zeker: Wat daar achter ligt, achter die volle weelde van donkeren haartooi, achter die half gesloten, droomende oogen, dien peinzenden willoozen mond — dat is wel schóón, 't is het wondermooie dat alleen kan leven in een ècht kinderbrein, in de kinderlijke fantasieën van den kunstenaar ook, dat is: de droom.

Moeders, vraagt ge er nog naar, of het gezichtje van uw kind wel knap is? Tobt ge er nog over of haar karakter wel „gemakkelijk aansluit”, of haar leven wel vroolijk genoeg is, als ge dit weet: dat in uw kind leeft het schoonste en heerlijkste, het grootste wondergeluk dat er bestaat: de droom.

Ja, het leven kan wel moeilijk schijnen en wel moeilijk zijn ook, voor het meisje met dien bijna droeven oogneerslag, dien weemoedsmond.

De dagen kunnen wel heel lang en heel traag worden voor het droomenkind, later als zij zal worden gedwongen tot eentonigen arbeid, die haar mijmeringen verdringt en afsnijdt, telkens weer.

Andere menschen kunnen wel komen klagen over het kind, dat zoo in zichzelf is, zoo weinig leeft in haar omgeving, dat zoo moeilijk zich aanpast en zoo moeilijk een idee opgeeft. En weinig zal er misschien van haar verdragen kunnen worden.

Waar andere kinderen vroolijke woordjes en vriendelijke lachjes geven, zal zij stil en stug blijven staan, niet vertrouwen als zij niet bewondert, en waar een heel gezelschap zal opgaan in de vreugde, zal zij misschien zitten eenzaam en droef, als expres-afzijdig, met opzet zich isoleerend.

Er zijn weinig dingen, die zóó slecht verdragen worden in de schijn-vroolijke, luchtig oppervlakkige wereld van vele kennissen en blijde vrienden — als deze hooge alleenheid.

Spreek er over met het kind, tracht zacht tegevoel te komen aan haar „tekort aan geschiktheid voor de samenleving”, wen haar aan gezelschap, aan het zich-geven aan anderen, óók als 't voorkomt in los en oppervlakkig gepraat, leer haar verstaan, dat de mensch nooit geheel zonder anderen kan, dat we moeten aansluiten en moeten geven als we al niet ontvangen willen.

Ook, leer dit kind verstaan haar eigen hart, dat denkt niet te willen zoeken de liefde der anderen, der vreemden, maar innerlijk schreeuwt naar liefde.

Zeker, met dit alles beoogt ge het welzijn van het kind, en het is haar welzijn ook, maar — — zorg, zòrg vooral, dat ge bij uw goedbedoelde pogen, niet met slecht-begrijpende ruwheid ráákt aan het teere, het diepe in haar: de droom.

Ge zoudt tòch moeten verliezen! Ge kunt het niet machtig worden. Maar — ge zoudt zooveel strijd geven. Zie maar dat haar leven moeilijk is en ten allen tijde, zelfs in de drukte, ja dan het meest: eenzaam door haar eigen isolement en tracht zacht het ontbrekende aan te vullen, ach ja, als ge daarbij maar blijft verstaan, dat dit diepinnerlijke leven, hoe moeilijk ook, tevens is een mooi en rijk leven, een geluksleven.

Anderen de vreugde van wat losse vroolijke kennisgevingen, háár het vertrouwde gezelschap van áltijd gewenschte en áltijd sympathieke figuren en beelden, blij waar zij blij is, droef mèt haar, als zij droefheid behòeft en eenzaam met haar, als haar ziel naar eenzaamheid hunkert.

Want vergeet niet in uw blijde goedmoedige aanpaskunst, die ge zóó wel eens een-twee-drie op het kind zoudt willen overplanten, met uw „toe geef 'n handje en 'n kusje” — „toe kijk wat vriendelijker” — vergéét daarbij vooral nooit, dat een kind ook de droefheid, de eenzaamheid kan behoeven.

En dat ge haar die niet altijd ontnemen móógt.

Want wiè is zóó gelukkig als zij? Welke werkelijkheid heeft ooit bestaan, zóó mooi als haar droomen zijn? Welke mensch was ooit zóó rijk als het kind, dat heel de wereld, al het bestaande en zelfs het niet-bestaande aan zich ondergeschikt weet, en macht heeft om 't te kneden en te verwerken, te versieren naar eigen welbehagen?

Lieve kleine indroeve en ingelukkige droomster-tje! Spin jij maar je mooie wondergedachten uit, en leef jij maar in een gouden tooverland waar het geluk, de schoonheid van de glinsterende boomtakken neerdruipt, leef óók maar in het vreemd-vertrouwde donker van het onbegrepen diepe, en onbegrepen rijke land van leed — wij zullen stil zijn, en je laten gaan.

En alleen aan het eind, als je tot ons terugkomt met de verhalen van al je wondere fantasieën, dan zullen wij, die niet meegaan konden in jouw wereld, naar je opzien en luisteren, meedrinken van de schoonheid die jij zag. Maar niemand die zal kunnen zien met jouw oogen. En geen van ons, die de blijde heerlijke Hemel in dit leven ooit zoo voor zich zal zien stralen als jij, klein, droef, gelukskind!

CONSTANCE.



DROOMKOPJE